

PIRSTOUTUNEET

KÄDET

MIKKO KOSONEN

Pirstoutuneet Kädet

© 2021 Kosonen, Mikko

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4806-0

Aiempia teoksiani:

Kuutyttö (2017)

Kannen kuva: Jani Clarén

Esipuhe

Arvoisa lukija, suuri kiitos Sinulle, että olet tavalla tai toisella saanut tämän kirjan haltuusi ja tällä hetkellä silmäilet näitä nöyriä alkusanojani.

Pirstoutuneet Kädet on järjestyksessä toinen painettu teokseni, ensimmäinen (Kuutyttö) julkaistiin vuonna 2017 ja uskoisin, että noista ajoista olen oppinut kirjoittamisen kuin tavallisen elämänkin osalta yhtä sun toista.

Halusin kirjoittaa jonkinlaisen saatteen ja mietteen tähän, koska yksinkertaisesti kaikessa aloittelijan innossani unohdin aikoinaan sisällyttää sellaisen Kuutyttön kansien väliin. Sanoja olisi kuitenkin löytynyt ja ne ovat monessa määrin samanlaisia kuin mitä nyt haluan sanoa, vaikka Kuutyttö olikin enemmän jännitystarina siinä missä Pirstoutuneet Kädet on sciifiä.

Kirjoittaminen on ehdottomasti paras asia, jonka tiedän olevan olemassa. Luonnollisestikaan rakasta puolisoani ja päälle kolmevuotiasta villiä poikaani unohtamatta.

Kirjoittaminen sinänsä on helppoa ja niin älyttömän koukuttavaakin. Kun tarina alkaa muotoutua kirjoittajasta riippumattomista syistä (yleensä paikassa jossa en pääse koneen ääreen) alkaa ajatuksia syntyä kuin itsestään.

Hahmot, paikat kuin kohtalotkin heräävät henkiin ja jäävät odottamaan muistiin kirjoittamista.

Kuka tahansa kirjailija ja kirjoittaja, jolta kirjoittamisprosessista tulee kysyneeksi, vastaa todennäköisesti takaisin lähes samoilla ajatuksilla.

Kirjoittaminen on helppoa, koska se kuka niitä sanoja ja lauseita sormillani naputtaa en oikeastaan ole minä itse, vaan jonkinlainen kumma henki, joka ottaa ohjat. En itsekään aina tiedä mitä tarinassa tulee tapahtumaan, ennen kuin uusia kappaleita ja sivuja onkin jo kirjoitettuna ruudulla ja luen tarinaa ensimmäisenä sitä mukaa, kun jonkun toisen sormet naputtavat vauhdilla uusia sanoja näytölle.

Tunne on melkein kuin istuisi elokuvateatterin aivan alimassa rivissä tai olisi entuudestaan tuntemattoman vuoristoradan kyydissä etummaisessa vaunussa. Kaikki hyppää silmille varoittamatta. Kirjoittaminen on pelottavaa, samasta syystä kuin se on helppoa: hahmot ja paikat heräävät henkiin. Yleensä ne eivät vaikene, ennen kuin teoksen ensimmäinen vedos on tehty valmiiksi ja siinä voi kulua vuosi tai useampikin.

Hahmot, niin hyvät kuin pahatkin, huutavat taustalla ja haluavat kertoa tarinansa, joka kirjoittajalla on edelleen kesken. Hahmot ja keskeneräinen tarina kutsuu loputtomasti

kirjoituspöydän ääreen, mutta koska en tiedä ennakkoon mihin suuntaan tarina kulkee ja mitä tutustumiini hahmoille tulee lopulta tapahtumaan, on kirjoittamisen jatkaminen kauhistuttavaa. Vaakakupissa esiintyy myös ajoittainen huijarisyndrooma sekä ”mitä jos kaikki nauravat surkealle tarinalleni” -ajatukset. Siispä me (kirjoittajat) keksimme kaikkea muuta tekemistä kuin kirjoittamista, vaikka kirjoittaminen on meille se elämän suola. Kirjoittamisen evääminen itseltä tuntuu kuitenkin pahalta ja liian pitkä tauko suorastaan käy ahdistamaan. Kello myös tikittää – hahmot eivät odota ikuisuuksia keskeneräisissä kulisseissa ja lopulta niiden persoonallisuudet haihtuvat, jos niitä ei vangita pulloon. Silti katson ennemmin elokuvaa, kuin jatkan kirjoittamista. Kunnes on pakko jatkaa ja jatkan, kunnes vastustus lyö uudelleen jarrut päälle ja välttelykausi alkaa taas. Kirjoitin ensimmäistä teostani kolme vuotta, mutta yhden kokonaisen vuoden käytännössä istuin valmiin tarinan päällä, vältellen sitä. Pirstoutuneet Kädet oli näiltä osin ripeämpi ja ehkä seuraavan kanssa opin olemaan pelkäämättä prosessia yhä vähemmän. Todennäköisesti en. Jos jaksoit lukea tämän loppuun, kiitos.

- Mikko Kosonen, 13.6.2021

Mikko Kosonen

Pirstoutuneet Kädet

Vaihe 1.

”Jumalauta Harrison!” Giuseppe huudahti kovalla pauhanneen tanssimusiikin keskellä ja taputti mestaria selkään isolla kämmenellään. ”Senkin hopeakettu! Sä todella teit sen!”

Giuseppe mylvi ja otti raikkaasta drinkistään huikkaa. Lasin hän paiskasi lopuksi kovaäänisesti tiskille. Uhkaavasti sulamaan alkanut runsas jäämurskakasa kannatteli vielä toistaiseksi tukevanoloisesti pientä hammastikun näköistä piikkiä, joka yhdistyi keltaiseen paperisateenvarjoon.

Harrison kääntyi katsomaan selkään taputtelijaa baaritiskiltä.

”No, mitä Giz!” Se oli tuon italialaistollon lempinimi. Minä olin sen hänelle antanut – siinä oli jotain kumman tuttua ja turvallista. Giuseppe sen sijaan kuulosti liikaa joltain yksinäiseltä vanhalta mieheltä, joka asui verstaassaan veistellen puunukkeja.

”Aivan mahtavat bileet olet järjestänyt!” Giz hehkutti.

”Me tehtiin se! Sä teit sen!”

Giz seiso vierelläni ja alkoi yllättäen roikkua olkaani vasten kuin mikäkin vanha ystävä.

En tiedä miksi, mutta jostain syystä olin aina tuntenut kummaa sympatiaa häntä kohtaan, vaikka hän oli mafian juoksupoika ja

aika lailla kliseinen, vähä-älyinen kätyri. Käskettäessä hän käytti paukkurautaa ja väänsi niskoja nurin jos itse ”Big Boss” sattui napsauttamaan sormiaan tietyllä tapaa.

”Vuosi vaihtuu ihan pian ja missä tunnelmissa!” Giz iloitsi.

Koko valtava sali oli valaistu hienoilla neonvaloilla. Baaritiskin viinakokoelman ylle asennettu tunnelmallinen UV-lamppu sai Gizin valkaistut hampaat hehkumaan kuin talviauringon koskettamat nietokset. ”Tulen pian lumisokeaksi”, sanoin sille ja hörähdin.

”Että mitä?” Giz kysyi nostaen tuuheita kulmakarvojaan.

”Ei mitään”, sanoin ja heilautin sormiani ilmassa. Baarimikko huomasi oitis eleeni ja teki minullekin drinkin.

Kuinka epätodellista elämä joskus voikaan olla. Me kaikki, ihan jokainen ihminen tällä planeetalla – olemme oman elämämme taikureita kaikki tyynni, ajattelin.

Monessa tilanteessa meillä on tietysti se joku avustaja matkassa – joskus jopa tekemässä sen kaikkein vaikeimman työn. Tällä kertaa apurini ei ollut seksikäs tyttö minihameessa ja läpinäkyvissä verkkosukkahousuissa, vaan baarimikko, Alan. Piikitukkansa kanssa se muistutti vähän niiden kauhuleffojen naulapäätä. Selkeästi kauas menneisyyteen muotitietoisuudessaan jämähtänyt Alan nakkasi käteeni

jumalaisen hyvän drinkin, pelkän tekemäni eleen jälkeen. Drinkin resepti oli omani, jonka olin Alanille antanut. Olinhan alkuillasta täysin sattumalta käynyt röökillä baarimikon kanssa samaan aikaan. Lyhyt savuntäyttämä keskustelu ja hän kertoi tälle tavalliselle tallaajalle, kuka oli. Pyöritin hänen antamaa drinkkiä käsissäni muistellessani tuota hetkeä.

Taikaa, ajattelin ja otin ison maistuvan hörpyn.

Giz oli seissyt jähmettyneenä vieressäni kaksi, vai kolmeko minuuttia. Kai pitäisi antaa sen taas puhua välillä. Katsoin häneen.

”No Giz”, sanoin, ”kerro mikä fiilis on?”

”Siis naisia on riittänyt joka sormelle tänään. Kauniita tyyjiä! Isoja tissejä! Rusketusraitoja!” Giz hehkutti. ”Oletko jo käynyt kylpylän puolella?” hän vaahtosi ja sanoi: ”minä kävin porealtaassa parin kuuman tyykin kanssa. Sain toiselta jopa numeronkin!”

”Mahtavaa, Giz, todella – olen onnellinen puolestasi.”

”Me kaikki selvittiin”, Giz sanoi. ”Huipulla ollaan perkele! Tää passaa hyvin!” Hän nosti lasiaan riemuisasti. Osa siitä läikkyi paidalleni ja lattialle. Gizin kaulassa roikkunut ylisuuri kultakoru heilui puolelta toiselle kilahdellen.

”Huipulla tuulee”, totesin.

”Mitä?” Giz katsoi silmät pyörien ja olin huomaavinani pientä sammallusta hänen äänessään.

”Mennäänkö tanssilattialle?” Giz ehdotti innoissaan ja heilutteli yläkroppaansa. Kultamitalin näköinen iso koru heilui hänen rintakarvojensa ja muistutti vanhaa kaappikellon heiluria.

Gizin rullautuneesta hihan alta paljastui kultainen käsikoru.

Tietysti, koska miksipä ei.

Giz osoitti savukoneen verhoaman tanssilattian suuntaan, joka oli täynnä ihmisiä. Pian vuosi vaihtuisi naamiaismerkeissä.

Diskopallo pyöritti peilaavia miniuniversumeitaan joka puolelle juottolaa, jossa nesteytyksestä vastasi Alan.

Baari, jossa olimme - Tiki Man Lounge - oli pyytänyt asiakkaitaan saapumaan paikalle 80-luvun vetimissä. Alan ei ilmeisesti ollut suostunut koskemaan tukkaansa, vaikka räikeä valkoinen kauluspaita kokonaisine ananaksineen olikin jotain vähän sinnepäin.

Kenties hän yritti olla Sid Viciousin klooni. Naamastaan vähän samannäköinen ehkä olikin – miinus finnit ja nuorekas kimmoisa iho. Sid tosin kuoli ennen 80-lukua. Mistäpä näistä

tietää. Siitä olen kuitenkin varma, että Giz ei ollut pyntännyt itseään juhlia varten. Koru, valkoinen puku ja sen alla avoimen (ja liian vähän!) napitetun kauluspaidan alla kiinteästi roikkunut karvamatto kuuluivat Gizin persoonaan. *Hän oli 80-luku.*

”Mä meen ainakin tanssimaan jos sä et tule”, Giz sanoi ja veti loput juomastaan ykkösellä kurkkuun. ”Hei! Odota Giz!” Hän oli jo lähtenyt tanssilattian suuntaan, mutta tuli keinahdellen takaisin. Hän kaivoi rintataskustaan mattamustan kamman ja suki sillä yhtä mustat hiuksensa taaksepäin. Tukka näytti baarin heikossa valaistuksessa siltä, kuin hänen päänsä olisi ollut öljyinen.

”Miltä näytän?” Hän kysyi.

”Tämä ei toimi”, sanoin hänelle.

”Mikä niin?”

”Tämä koko homma”, sanoin. Levitin käsiäni kuin olisin kuvaillut nappaamaani valtavaa kalasaalista. ”Ei kuulosta missään määrin uskottavalta tarinalta. Kliseistä paskaa, jos tarkkoja ollaan”, huokaisin.

”Nyt en ymmärrä”, Giz sanoi. Huomasin jo, että se alkoi hermostua.

”Jos kaivat sen aseesi takistasi, niin kumitan sinut hemmettiin koko tarinasta Giz!”

”Yritäpä vaan Harrison!”

”Giz rauhoitu”, tyyntyttelin sitä. En halunnut luopua hänestä. Se oli jotenkin liian symppis katoamaan kokonaan.”

”En tarkoittanut loukata sinua, mutta minun on pakko palattava vielä piirustuspöydän ääreen”, sanoin hänelle. Todennäköisesti hän ei ymmärtäisi, ei varmasti.

Tarkensin: ”tämä on saumani tehdä jotain hienoa, nousta huipulle. Tarvitsen tätä! Tämä on tilaisuuteni näyttää kaikille.”

Laitoin drinkin sivuun, ei se miltään oikeasti edes maistunut. Olin kuvitellut litkun ja nämä koko juhlat päässäni.

Loppu. Sen pituinen se. Giuseppe Puntello, Harrison Davies, sekä koko Baglion perhe oli onnistunut siinä, mihin oli tarkoitus ollutkin.

Laittoman viinan salakuljetus, huumekauppa ja suojelurahan periminen olivat osoittautuneet liian vaikeiksi tavoiksi tienata nykymaailmassa isoa rahaa, joten kirjoittajanero Harrisonin avulla Baglion perhe iski likaisine rahoineen kyntensä elokuvateollisuuteen. Rahoittamalla ja tuottamalla elokuvia

PIRSTOUTUNEET KÄDET

Harrison Davies on Valtion virallinen ja menestynyt Käsikirjoittaja, mutta hän elää tuskallista aikaa. Panokset ovat kovat – paikallinen mafia kiristää Harrisonia kirjoittamaan täydellisen käsikirjoituksen Baglion perheen rikastuttamiseksi.

Uskottavan tarinan loihtiminen kuolemanvaarallisen paineen alla tuntuu Harrisonista kuitenkin mahdottomalta tehtävältä, eikä pelkästään hänen oman perfektionisminsa vuoksi. Mafian toimesta Harrisonille asennetut, tunnottomat ja teknologisesti edistykselliset titaanikädet kiristävät tilannetta entisestään, luoden kysymyksiä niiden tarkoituksperästä.

Aika käy vähiin, mutta kumman kärsivällisyys pettää ensin, mafian vai Harrisonin?

